

УДК 342.95 (477)

ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ВИКОРИСТАННЯМ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА ТА ЗДІЙСНЕННЯМ ФУНКЦІЙ З УПРАВЛІННЯ ЦИМ МАЙНОМ

Кравчук О.О.

к.ю.н., НТУУ "КПІ"

В статье рассмотрены некоторые проблемы административно-правового регулирования контроля над использованием и сохранностью государственного имущества и осуществлению функций по управлению ним. Определены особенности общественных отношений, возникающих в сфере такого контроля. Указывается на формирование нового административно-правового института контроля над осуществлением функций по управлению объектами государственной собственности. Сделаны выводы по усовершенствованию правового регулирования в данной сфере.

The article examines some problems of the administrative legal regulation of control over the use and preservation of state property and over the implementation of functions of its management. The peculiarities of social relations arising in such control are determined. The establishment of new administrative and legal institution of control over the implementation of functions of management on the state property objects is pointed. Conclusions on improvement of legal regulation in this area are made.

В статті розглянуті деякі проблеми адміністративно-правового регулювання контролю за використанням та збереженням державного майна та здійсненням функцій з управління цим майном. Визначено особливості суспільних відносин, що виникають у сфері такого контролю. Зроблено висновок про сформування адміністративно-правового інституту контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності. Зроблені висновки щодо вдосконалення правового регулювання в цій сфері.

Ключові слова: державне майно, контроль, управління майном.

Широкий об'єктний склад майна державної власності та її сучасний стан вимагають відповідного науково обґрунтованого підходу до контролю за використанням та збереженням цього майна та здійсненням функцій з управління ним. Практика контролю за використанням та збереженням державного майна та здійсненням функцій з управління ним свідчить про наявність серйозних проблем, пов'язаних із недосконалістю правового регулювання цих адміністративних процедур.

Питання контролю в державному управлінні, та зокрема контролю за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління ним, розглядалося в працях багатьох науковців, зокрема В.Б.Авер'янова, О.Ф.Андрійко, Г.В.Атаманчука, Ю.П.Битяка, Л.К.Воронової, І.П.Голосніченка, В.Д.Граждана, І.К.Залюбовської, Р.А.Калюжного, С.В.Ківалова, С.М.Клімової, Є.Б.Кубка, О.О.Майданик, Л.Л.Приходченко.

Однак, не зважаючи на значну кількість наукових досліджень і публікацій відповідної тематики, адміністративно-правове

регулювання контролю за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління цим майном характеризується деякими практичними проблемами, що пояснюється зокрема і недосконалістю правового регулювання у цій сфері.

Тому в цій статті спробуємо розглянути місце і роль правових норм, що регулюють контроль за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління ним, у правовій системі України, визначити деякі проблеми, що виникають під час організації такого контролю, та запропонувати перспективні шляхи їх вирішення. Досягнення зазначених завдань сприяє розв'язанню загальнонаукової проблеми вдосконалення адміністративно-правового регулювання управління майном державної власності в Україні.

Правове регулювання контролю за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління ним засновується на нормах законів України „Про управління об'єктами державної власності”, Цивільного і Господарського кодексів України.

І.К.Залюбовська, аналізуючи сучасний стан здійснення контролю на рівні уряду та центральних органів виконавчої влади, робить висновок про відсутність у нормативних актах чітко визначеної функції контролю у діяльності цих органів, тоді як присутність її об'єктивно обумовлена змістом і характером їх діяльності. Вона зазначає, що на сьогодні законотворці приділяють незначну увагу такій функції державного управління як контроль. Стосується це і контролю, що здійснюють органи виконавчої влади. У законодавстві відсутнє навіть єдине визначення державного контролю, немає чіткого розмежування термінів "контроль" та "нагляд". Контрольні повноваження одних органів виконавчої влади подекуди дублюються, у той час як окремі сфери державного управління залишаються поза державним контролем. Все це значною мірою знижує ефективність здійснення державного управління, оскільки основною метою державного контролю є не "пошук та покарання винних", а отримання інформації щодо реального стану справ в галузі здійснення державних функцій, виявлення факторів, що унеможливають виконання окремих управлінських рішень, та прийняття відповідних заходів щодо їх усунення [1, 86 – 87].

Як зазначають автори підручника "Адміністративне право України. Академічний курс", із допомогою контролю, який у науці управління називають "зворотним зв'язком", суб'єкт управління отримує інформацію про результати діяльності, а також про ті помилки та зміни ситуації, що можуть призвести до невиконання поставлених завдань чи отримання зовсім інших результатів. Маючи таку інформацію, можна оперативно втрутитися, привести важелі управління у відповідність з умовами, що виникають, та попередити небажані наслідки [2, 349].

Контроль в управлінні – зазначає професор В.Д.Граждан – це перевірка виконання посадових обов'язків тим чи іншим працівником; елемент надійності системи, що формується за принципом зворотного зв'язку. Функція контролю має двоєдиний характер і полягає в тому, щоб створити необхідні умови, з однієї сторони, для стійкості і стабільності цієї соціальної системи, а з іншої – для виявлення і закріплення в ній усіх позитивних змін [3].

Професор Г.В.Атаманчук відносить контроль до суб'єктного типу зворотних

зв'язків, тобто зв'язків, які характеризують доцільність і раціональність власної, внутрішньої організації і діяльності суб'єкта державного управління в цілому, його підсистем, ланок і окремих компонентів. Складність, ієрархічність, багатоконпонентність та багатоелементність держави як керуючої системи, кожної її структурної частини – обумовлюють актуальність і управлінську значимість суб'єктних зворотних зв'язків. Ці зв'язки є особливо значимими у країнах, де існує розподіл влади, федеративний устрій, розвинуте місцеве самоврядування [4].

Контроль являє собою одну із невід'ємних функцій державної влади, що забезпечує виконання державою покладених на неї завдань, ефективно функціонування державної влади у напрямі прогресивного розвитку суспільства і держави [5, 8].

Державний контроль виступає одним із різновидів соціального контролю. Він здійснюється відповідними державними установами в межах визначеної у законодавстві їх компетенції. Контроль включає в себе нагляд за додержанням законності всіма суб'єктами правовідносин, за доцільністю їхньої діяльності, її оцінку з правових, наукових, соціально-політичних, організаційно-технічних позицій. Виходячи з положень теорії наукового управління, контроль – це система спостереження і перевірки функціонування відповідного суб'єкта з метою усунення його відхилень від заданих параметрів. Як функція соціального управління контроль об'єктивно необхідний, оскільки спрямовує процес управління відповідно до встановлених ідеальних моделей, коригуючи функціонування підконтрольного суб'єкта [5, 6].

Л.Л.Приходченко зазначає, що сьогодні в Україні існує ряд органів та установ, які забезпечують контроль діяльності організацій державного сектору, кожна з яких контролює якийсь один спектр діяльності [6, 273].

В 2007 році прийнято Закон України "Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності", який врегулював правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, повноваження органів державного нагляду (контролю), їх посадових осіб і права, обов'язки та відповідальність суб'єктів

господарювання під час здійснення державного нагляду (контролю). Цей Закон визначає державний нагляд (контроль) як діяльність уповноважених законом центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, органів місцевого самоврядування, інших органів в межах повноважень, передбачених законом, щодо виявлення та запобігання порушенням вимог законодавства суб'єктами господарювання та забезпечення інтересів суспільства, зокрема належної якості продукції, робіт та послуг, прийнятого рівня безпеки для населення, навколишнього природного середовища. Водночас стаття 2 названого Закону визначає, що його дія не поширюється на відносини, що виникають під час здійснення контролю за використанням державного та комунального майна [7].

Тож на законодавчому рівні поняття контролю за використанням державного майна залишається невизначеним. В законах та підзаконних нормативних актах цей термін використовується як зрозумілий.

Відповідно до ч. 2 ст. 136 Господарського кодексу України (далі – ГК), власник майна, закріпленого на праві господарського відання за суб'єктом підприємництва, здійснює контроль за використанням та збереженням належного йому майна безпосередньо або через уповноважений ним орган, не втручаючись в оперативно-господарську діяльність підприємства. Згідно з ч. 2 ст. 136 ГК, власник майна, закріпленого на праві оперативного управління за суб'єктом господарювання, здійснює контроль за використанням і збереженням переданого в оперативне управління майна безпосередньо або через уповноважений ним орган і має право вилучати у суб'єкта господарювання надлишкове майно, а також майно, що не використовується, та майно, що використовується ним не за призначенням [8].

У положеннях про конкретні міністерства окремим пунктом виділяється сфера їх контролю. Загальне положення про міністерство, інший центральний орган державної виконавчої влади України, затверджене Указом Президента України від 12.03.1996 р. № 179/96, містить посилання на взаємодію міністерства у процесі виконання покладених на нього завдань з іншими центральними та місцевими органами виконавчої влади. Міністерство здійснює контроль за виконанням наказів,

виданих у межах його повноважень, рішення міністерства є обов'язковими для виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, а також підприємствами, організаціями, установами незалежно від форми власності. Але це положення не містить ніяких посилань ні щодо організаційного забезпечення контрольної функції центральних органів виконавчої влади, ні, що є дуже важливим, щодо механізму реалізації функції контролю центральними органами виконавчої влади [1, 86].

Із прийняттям Закону України „Про управління об'єктами державної власності” на законодавчому рівні з'являється термін "контроль за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності".

Відповідно до ст. 16 названого Закону, контроль за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності здійснюють Кабінет Міністрів України (далі – Кабмін), Фонд державного майна України, уповноважені органи управління, органи державної контрольно-ревізійної служби, інші контролюючі органи шляхом проведення аналізу законності та оцінки ефективності виконання суб'єктами управління визначених обов'язків відповідно до законодавства України. Згідно з п. 18 ч. 2 ст. 5 зазначеного Закону, повноваження із визначення порядку здійснення контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності належать Кабміну [9].

Порядок здійснення контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності (далі – Порядок контролю) затверджено постановою Кабміну від 19.06.2007 р. № 832. Згідно з цим Порядком, контроль за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності здійснюється шляхом проведення моніторингу додержання законності та оцінки ефективності виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, іншими органами, які здійснюють управління об'єктами державної власності, обов'язків, визначених відповідно до законодавства. Завданнями цього моніторингу названий Порядок контролю визначає збір, накопичення, аналіз інформації про виконання суб'єктами управління функцій з управління об'єктами державної власності.

Порядок контролю передбачає, що вказаний моніторинг здійснюється шляхом подання суб'єктами управління, Фондом державного майна України, Держкомстатом,

Мінфіном, Державним департаментом з питань банкрутства Міністерству економіки України, яке є відповідальним за проведення зазначеного моніторингу, певної інформації за встановленою цим Міністерством формою. Ця інформація узагальнюється та аналізується в Мінекономіки, яке за результатами цього аналізу подає Кабміну звіт про ефективність управління об'єктами державної власності та пропозиції щодо внесення змін до законодавства, приватизації об'єктів державної власності, зміни суб'єкта їх управління, передачі в комунальну власність, закріплення в державній власності пакетів акцій відкритих акціонерних товариств або їх відчуження.

Окрім цього, названий Порядок контролю передбачає подання Міністерством економіки інформації про ефективність управління об'єктами державної власності Головному контрольно-ревізійному управлінню України та Мінфіну. У разі погіршення показників фінансово-господарської діяльності суб'єктів господарювання внаслідок неефективного управління об'єктами державної власності цим суб'єктам, а також правоохоронним органам подаються відповідні пропозиції щодо доцільності проведення державного фінансового аудиту або інспектування певних суб'єктів господарювання, щодо доцільності перевірки фактів порушень законодавства у сфері управління об'єктами державної власності посадовими особами, відповідальними за стан фінансово-господарської діяльності суб'єктів господарювання, та уповноваженими особами, які виконують функції з управління корпоративними правами держави [10].

Як бачимо, згідно з названим Порядком контролю, контроль за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності обмежується вказаним моніторингом, в ході якого відповідним державним органам надається для прийняття рішень необхідна інформація. Слід зазначити, що в літературі наголошувалося на тому, що моніторинг є пасивною формою контролю [2, 350].

Водночас аналіз наведених положень Порядку контролю свідчить про те, що цей нормативно-правовий акт визначає лише підготовчі стадії до проведення контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності – по суті йдеться про звітність органів управління (управлінську звітність) та обробку інформації, що міститься в ній (що підтверджується пунктом

2 цього Порядку) [10].

Натомість згідно з Законом „Про управління об'єктами державної власності”, як і було зазначено, відповідний контроль, шляхом проведення аналізу законності та оцінки ефективності виконання суб'єктами управління визначених обов'язків, здійснюють також органи державної контрольно-ревізійної служби, інші контролюючі органи відповідно до законодавства України [9].

Це, на нашу думку, означає, що здійснюваний такими органами контроль у відповідній сфері – належить до контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності. Тому, на нашу думку, Порядок контролю має визначати не лише процедуру збору, узагальнення та обов'язковість аналізу звітної інформації, але і перелік названих у Законі „Про управління об'єктами державної власності” контролюючих органів, їх права і обов'язки по здійсненню цього контролю відповідно до законодавства.

Закон „Про управління об'єктами державної власності” впроваджує інститут „державних контролерів використання об'єктів державної власності”. Частина 8 ст. 16 цього Закону передбачає, що державний контроль за ефективністю використання, збереженням та обліком майна суб'єктів господарювання державного сектору економіки, розпорядженням активами державної холдингової компанії здійснюють державні контролери, які призначаються Фондом державного майна України або уповноваженим органом управління на конкурсних засадах у порядку, встановленому Кабміном.

Порядок призначення, діяльності, відповідальності та оплати праці таких державних контролерів, згідно з п. 18 ч. 2 ст. 5 названого Закону, повинен визначатися Кабміном. Аналізуючи норми названого Закону в їх взаємозв'язку, можемо звернути увагу на те, що в пп. 36, 37 його статті 6 передбачено, що такі державні контролери призначаються та звільняються уповноваженими органами управління на контрактній основі в установленому порядку [9]. Проте на сьогоднішній день відповідного порядку Кабміном не затверджено і названий інститут державних контролерів в передбаченій законом формі не функціонує.

Значимо, що на сьогодні в Україні сформована система органів Державної контрольно-ревізійної служби, головним завданням якої, відповідно до ст. 2 Закону

України „Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні”, зокрема, є здійснення державного фінансового контролю за використанням і збереженням державних фінансових ресурсів, необоротних та інших активів, ефективним використанням коштів і майна, станом і достовірністю бухгалтерського обліку і фінансової звітності в міністерствах та інших органах виконавчої влади, в державних фондах, у бюджетних установах і у суб'єктах господарювання державного сектору економіки, а також на підприємствах і в організаціях, які використовують (використовували у періоді, який перевіряється) державне чи комунальне майно [11].

Окрім цього, згідно з Порядком проведення внутрішньої контрольно-ревізійної роботи в системі центрального органу виконавчої влади, затвердженим постановою Кабміну від 06.01.2010 р. № 2, для проведення внутрішньої контрольно-ревізійної роботи (процес планування, організації та здійснення контрольних заходів, реалізації їх результатів, моніторингу усунення виявлених порушень законодавства і недоліків, узагальнення та подання інформації про стан фінансово-бюджетної дисципліни) в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади утворюються контрольно-ревізійні підрозділи. Ці підрозділи здійснюють виїзні інспекційні (ревізія, перевірка, розслідування) та камеральні неінспекційні (оцінка, вивчення) контрольні заходи.

До предмету контролю зазначених підрозділів, зокрема, належить стан збереження і використання державного майна, використання матеріальних і фінансових ресурсів, своєчасність документального оформлення господарських операцій, повнота виявлення та мобілізації внутрішньогосподарських резервів, економічне становище суб'єктів, результати виконання виробничих та фінансових планів, кошторисів; правильність ведення бухгалтерського обліку та складення фінансової звітності, законність проведення господарських операцій. Підрозділам зокрема підконтрольні апарат центрального органу виконавчої влади та його територіальні органи; урядові органи в системі міністерства та їх територіальні органи; органи управління та їх територіальні органи; підприємства, їх об'єднання, установи та організації, що належать до сфери управління відповідного центрального органу виконавчої влади [12].

Віднесення питань контролю за збереженням та використанням державного майна до предмету відання органів державної контрольно-ревізійної служби в Україні, контрольно-ревізійних підрозділів органів виконавчої влади – обумовлюють розгляд цього контролю в складі фінансового контролю, що охоплюється рамками фінансового права. Як зазначає проф. Л.К.Воронова, предметом фінансового права є суспільні відносини, що виникають у процесі мобілізації коштів у публічні централізовані і децентралізовані фонди держави і органів місцевого самоврядування та інші фонди, що визначаються державою публічними, їх розподілу і використання, а також у ході контролю за рухом цих коштів, їх ефективним і цільовим використанням, а також із емісією та обігом грошових знаків [13, 33].

Державне майно, може існувати в різних формах (казна, оборотні і необоротні активи підприємств організацій, установ). Внаслідок витрачання державних фінансових ресурсів відповідно до встановленого порядку, держава нерідко одержує у власність відповідне рухоме і нерухоме майно різного економічного призначення. І це майно – не охоплюється поняттям фінансів. Безумовно держава як власник повинна забезпечити контроль за використанням не лише фінансових ресурсів, але й іншого майна. Державний контроль за використанням рухомого і нерухомого державного майна (крім фінансових ресурсів), на нашу думку, не є за своєю сутністю фінансовим контролем. Покладення такого контролю на органи державної контрольно-ревізійної служби в Україні, які є спеціалізованими органами контролю, контрольно-ревізійні підрозділи інших органів виконавчої влади – є лише окремим випадком покладення на державні органи функцій контролю за використанням державного майна. Вбачається, що контроль за використанням та збереженням державного майна та фінансовий контроль співвідносяться як категорії, що перетинають одна одну. Контроль за використанням державного майна – частково охоплює фінансовий контроль, оскільки фінансові ресурси є різновидом державного майна. Фінансовий контроль – частково охоплює контроль за використанням державного та комунального майна, оскільки під час здійснення фінансового контролю контролюються

відповідні питання. Суспільні відносини, що виникають в ході здійснення контролю за використанням та збереженням державного майна та здійсненням функцій з управління цим майном, як управлінські відносини, – належать до предмету правового регулювання галузі адміністративного права.

Так, автори підручника "Адміністративне право України. Академічний курс" до об'єктів внутрішнього (адміністративного) контролю, зокрема, відносять діяльність органів виконавчої влади щодо забезпечення раціонального використання фінансових, матеріальних і трудових ресурсів, економічності та ефективності діяльності управлінського апарату [2, 360]. Слід також звернути увагу на те, що автори монографії "Государственное управление социалистической общенародной собственностью (административно-правовой аспект проблемы)" розглядали контроль та нагляд у сфері державного майна як напрямок адміністративної діяльності по його охороні [14].

Аналізуючи фінансовий контроль, С.М.Клімова відзначає, що актуальною проблемою, розв'язання якої сприятиме підвищенню результативності державного управління і забезпечить становлення України як високо розвинутої правової держави, є оцінка результативності такого контролю. З метою підвищення дієвості контролю, – відзначає вона, – необхідно надавати перевагу такій його організації, яка б забезпечувала безпосереднє спостереження за фактичним перебігом економічних процесів, ефективно регулювала фінансові відносини і впливала на фінансову стабілізацію в країні. Результативність державного фінансового контролю покликана забезпечити успішне розв'язання суспільних проблем та досягнення мети, яка поставлена перед системою органів державного фінансового контролю. Вона передбачає аналіз і оцінку існуючої державної політики, а також перевірку того, наскільки ефективно вона втілюється системою державних органів та державними службовцями в їх діяльності [15].

Дійсно, як зазначає проф. Л.К.Воронова, фінансовий контроль здійснюють усі без винятку органи держави, їх посадові особи [13, 86]. В даному ж випадку йдеться про органи й посадових осіб, спеціально уповноважених на

здійснення контролю за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління ним.

Контроль як невід'ємна частина всієї організаційної роботи повинен бути всеохоплюючим і, відповідно, ним повинні певною мірою займатись всі, а не лише спеціальні контрольні підрозділи [6, 272].

Отже на сьогодні в Україні сформована і діє система контролюючих органів, до повноважень яких належить здійснення контролю у сфері, яку Законом „Про управління об'єктами державної власності” передбачається віднести до компетенції державних контролерів. Тож на нашу думку, впровадження інституту державних контролерів як окремого правового інституту є на сьогодні невиправданим.

Оскільки ж, як і було зазначено, державні контролери призначаються органами управління, то при необхідності інститут державних контролерів, на нашу думку, може бути подальшою формою розвитку інституту внутрішнього фінансового контролю в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади. При цьому слід зазначити, що державні контролери, які наділяються відповідними повноваженнями, мають здійснювати ці повноваження щодо всіх підконтрольних суб'єктів у встановленому порядку. В жодному разі не можна, на нашу думку, закріплювати контролерів за конкретними підприємствами.

Так, згідно з п. 2 Стандарту державного фінансового контролю за використанням бюджетних коштів, державного і комунального майна - 7 „Попередження правопорушень з боку суб'єктів державного фінансового контролю та їх службових осіб”, затвердженого наказом Головного контрольно-ревізійного управління України від 09.08.2002 № 168, з метою попередження суб'єктами державного фінансового контролю та їх службовими особами порушень вимог законодавства з питань державного фінансового контролю, прав та законних інтересів суб'єктів господарювання і громадян, керівники суб'єктів державного фінансового контролю, зокрема, зобов'язані забезпечити недопущення проведення контрольних заходів у суб'єктів господарювання тими самими службовими особами суб'єкта державного фінансового контролю, які проводили попередні контрольні заходи, або особами, які мають близькі родинні зв'язки з працівниками суб'єкта господарювання чи

працювали там на керівних посадах [16].

За результатами проведеного дослідження, вважаємо за необхідне зробити такі висновки і пропозиції:

1. Контроль за використанням та збереженням державного та комунального майна – врегульований нормами адміністративного права напрямок діяльності органів державного та комунального управління, їх посадових осіб та інших уповноважених суб'єктів із перевірки наявності, та ефективного використання державного та комунального майна, яка спрямована на забезпечення дотримання законів та інших правових актів у сфері управління майном державної та комунальної власності, виявлення правопорушень у цій сфері, запобіганню вчиненню правопорушень, а також, а також вироблення висновків і пропозицій з удосконалення здійснення такого управління.

2. Суспільні відносини, що виникають в ході здійснення контролю за використанням та збереженням державного майна та здійсненням функцій з управління цим майном, як управлінські відносини, – належать до предмету правового регулювання галузі адміністративного права.

3. Особливістю правового регулювання суспільних відносин, що виникають у сфері контролю за використанням та збереженням державного майна – є відсутність законодавчого визначення такого контролю, віднесення його здійснення до предметів відання різних органів державного управління (контроль здійснюється як безпосередньо органами управління, так і органами спеціальної компетенції).

4. На сьогодні є підстави говорити про сформування в правовій системі України нового адміністративно-правового інституту контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності. Цей контроль полягає у проведенні моніторингу додержання законності та оцінки ефективності виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, іншими органами, які здійснюють управління об'єктами державної власності, обов'язків, визначених відповідно до законодавства.

5. Впровадження передбаченого Законом „Про управління об'єктами державної власності” інституту державних контролерів використання об'єктів державної власності як окремої групи

контролюючих суб'єктів (органів контролю) в умовах наявності державної контрольно-ревізійної служби та системи внутрішнього фінансового контролю в центральних органах виконавчої влади є невиправданим, оскільки призведе до дублювання функцій.

6. Порядок здійснення контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 19.06.2007 р. № 832, доцільно доповнити положеннями щодо прав і обов'язків названих у Законі „Про управління об'єктами державної власності” органів, уповноважених на здійснення контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності. Доцільно також розглянути питання щодо розширення повноважень цих органів, з метою включення до форм контролю за виконанням функцій з управління об'єктами державної власності, крім пасивної його форми (моніторингу), також і більш дієвих (перевірок, ревізій тощо).

Застосування інституту державних контролерів може бути прийнятним як форма подальшого розвитку системи внутрішнього фінансового контролю в системі центральних органів виконавчої влади з організаційного удосконалення здійснюваних ними функцій з контролю за використанням державного майна.

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання контролю за використанням та збереженням державного майна і здійсненням функцій з управління ним, наявність значних практичних проблем, свідчать про те, що подальші наукові дослідження в цій сфері є перспективними та актуальними.

Література:

1. Залюбовська І. Проблеми контрольних повноважень органів виконавчої влади. // Адміністративне право в контексті європейського вибору України. Зб. наук. праць. – К.: Міленіум, 2004. – с. 86-87.
2. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В.Б.Аверьянов (голова). – К., 2004. – 584 с.
3. Граждан В.Д. Теория управления: Учебное пособие. – М.: 2004. – с. 404.
4. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления: курс лекций. – М., 2006. – С. 147 – 148
5. Майданик О. Про роль контролю у здійсненні державної влади // Юридична Україна. – 2006. – №5. – С. 4 – 9.
6. Приходченко Л.Л. Сучасні методи контролю та шляхи їх впровадження. // Актуальні проблеми державного управління та місцевого самоврядування: сучасний стан та перспективи регіонального розвитку: Матеріали щорічної науково-практичної конференції. 18 жовтня 2005 р. – Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2005. – с. 272 – 274.
7. Офіційний вісник України. – 2007. – № 44. – Ст. 1771.
8. Офіційний вісник України. – 2003. – № 11. – Ст. 462.
9. Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 46. – Ст. 456.
10. Офіційний вісник України. – 2007. – № 45. – Ст. 1839.
11. Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 13. – Ст. 110.
12. Офіційний вісник України. – 2010. – № 1. – Ст. 20.
13. Воронова Л.К. Фінансове право України: Підручник. – К., 2007. – 448 с.
14. Государственное управление социалистической общенародной собственностью (административно-правовой аспект проблемы). Под ред. проф. Ю.М.Козлова. – М.: 1983. – С. 197 – 227.
15. Клімова С.М. Результативність фінансового контролю на місцевому рівні. // Теорія та практика державного управління. Випуск 2: Державне управління та місцеве самоврядування: Тези III Міжнародного наукового конгресу 26 лютого 2003 р. – Х.: Вид-во ХарPI НАДУ "Магістр", 2003. – С. 39.
16. Офіційний вісник України. – 2002. – № 38. – Ст. 1803.